

њен одсев. У овој земаљској тамници немогуће је срећу задржати. У сунцу и на небу је извор светлости: тамо је само трајна срећа, тамо треба очи обратити. Поред свих напада католичких свештеника, Грегорчић је дакле добар Хришћанин. За све несреће које су га сналазиле, он налази утеху колико у поезији, толико и у Светом Писму. Његово око гледа два сунца која му не залазе: „Једно је сунце истине — Писмо Свето, друго је — поезије чар“.

„Грегорчић проповеда не спољашње, формално Хришћанство, него у делима. Ако и није увек у складу са прописима католичке цркве, његово Хришћанство је искрено, поштено и озбиљно“. Његов живот, пун одрицања и самопрегоревања, доказ је за то, тако исто низ његових духовних и етичких, дидактичних и рефлексивних песама. Вера и разум помажу му да после часова очајања нађе опет равнотежу и душевни мир. У песми „Самостански вратар“ говори о миру и светој самоћи која влада у манастиру. Стари самостански вратар тамо је кључар педесет година, и нико ко је тражио мира и спокојства није узалуд куцао на манастирска врата. Одатле следује поука: „И ти, предраги, буди вратар, — па ћеш мудро и мушки живети“. Нека ти буде највиша врлина и мудрост да владаш осећањима и страстима. Срећу треба делити с другима, бол задржати за себе.

Значајно је код Грегорчића да се он бори против својих осећања, а нарочито против меланхолије и песимизма. Из његове поезије чује се енергичан поклич:

„У пркос судбини,
Буди сам свој човек.
Ако си прави, ако си потпун човек
Ти ћеш бити господар и свој и њен.
Судбине нема
Судбина твоја — то си ти!“

Код Грегорчића се из бола рађа песма. Као што шкољка, кад јој песак изазове ране, прелије бисером болно место, тако је и песнику срце бисерна шкољка пуна удараца и рана из којих се рађа нов бисер — песма („Шкољка“).

Грегорчићева поезија извире нагонски и незадржано да изрази сва елементарна осећања и да обухвати све манифестације